

Anita Knakkegaard (DF):

Hr. Frank Aaen ved jo godt, at vi har svært ved det. Jeg kan jo se, at de 16 mio. kr., der bruges her, bruges som DUT-midler til kommunerne. Jeg vil sige, at det har jeg det også lidt svært med, og det har vi også i Dansk Folkeparti. Men hr. Frank Aaen ved jo, hvad vores indstilling er.

Kl. 10:42

Kl. 10:43

Formanden:

Hr. Frank Aaen.

Kl. 10:43

Frank Aaen (EL):

Det hørte vi jo ikke noget om i ordførertalen. Jeg synes jo, det er mærkeligt, at hvis man påstår, at man er et socialt parti og vil gøre noget for de dårligst stillede i samfundet, så bliver man ved med år efter år at være med i et system, der udhuler pensionerne til folkepensionister, til efterlønnere, til dem, der er på førtidspension, til arbejdsløse og syge.

Altså, hvordan kan Dansk Folkeparti på den ene side sige, at man gør noget og gerne vil gøre noget for de svage i samfundet og så på den anden side blive ved med at være en del af et system, der systematisk tager fra de svageste i samfundet og øger uligheden i samfundet?

Kl. 10:43

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:43

Anita Knakkegaard (DF):

Som hr. Frank Aaen ved, har Dansk Folkeparti tidligere stået uden for satspuljen og set, hvad de andre brugte pengene til. Vi valgte så at være med i satspuljen og medbestemmende over, hvad midlerne skulle bruges til. I det her tilfælde er der en del af dem, der bliver brugt til at hjælpe udsættelsestruede lejere. Det er vi sådan set tilfredse med.

Kl. 10:44

Formanden:

Tak. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Tak til fru Anita Knakkegaard. Næste ordfører er fru Özlem Sara Cekiç.

Kl. 10:44

(Ordfører)

Özlem Sara Cekiç (SF):

Jeg vil starte med at fortælle om en kvinde, jeg mødte, da jeg blev socialordfører. Hun kontaktede mig. Hun havde kæmpe problemer. Hun led af angst, og det havde hun gjort i 13 år. Hendes mand var død i en trafikulykke, og hun havde to børn, som hun var alene med. Hun var ramt af

loftet over kontanthjælp. Det, som var sket, var, at hendes elregning var steget med 200 kr., så hun havde valgt mellem at betale sin elregning eller huslejen i maj måned. Hun valgte elregningen. I juni havde hun valgt mellem at betale sin husleje og mad til børnene, og hun sagde, at hun havde valgt maden. I juli blev hun sat på gaden.

I dag sms'er jeg tit med hende, og hun ved også godt, at det her forslag er på i dag, så jeg har lovet hende, at jeg vil stille nogle spørgsmål til jer, som synes, at det her virkelig er meget forebyggende og et hurraforslag.

Hun bor på et krisehjem sammen med et af børnene, der er ikke plads til det andet. Det andet bor et andet sted. Muligvis får hun tilbudt en lejlighed, og med stor sandsynlighed – som hun selv siger – kommer hun nok ikke til at betale huslejen efter 3 måneder, fordi hun simpelt hen ikke har råd til det.

Jeg vil gerne starte med at sige, at det her projekt, det her forslag, er et lappeløsningsprojekt. Det sagde vi også til ministeren under satspuljeforhandlingerne. Det gør ikke noget reelt for de mennesker, som ikke kan betale deres husleje, fordi de har en økonomi, der gør, at de simpelt hen ikke kan skrabe de penge sammen. Der er det klart at jeg ikke snakker om direktøren, der bliver skilt fra sin kone, har en svær periode, kommer til at drikke lidt for meget og bliver hjemløs. Jeg snakker om de 30 pct. af lejerne, som har en kontanthjælpsbaggrund – de er overrepræsenteret – som har en økonomi efter at være ramt af loftet over kontanthjælp, som får starthjælp eller er ramt af 300-timers-reglen, der gør, at de ikke har mulighed for at betale deres husleje.

Derfor så vi jo selvfølgelig gerne fra SF's side, at man gik ind og lavede forebyggende arbejde. Man forebyggede, at folk blev sat på gaden, fordi de ikke havde økonomi til at betale. SFI-rapporten, som jeg selvfølgelig har husket at tage med – de borgerlige sidder sikkert også og bladrer i diverse sider i den – siger jo også, at en fjerdedel af dem, der bliver sat på gaden, stadig er hjemløse, efter at der er gået et år. Bemærk venligst, at mange af dem har en social slagside og en etnisk slagside. Det er de mennesker, som har rigtig svært ved at komme tilbage til livet.

Alt i alt er forslaget et lille skridt i den rigtige retning, og vi støtter det jo, selv om det kun er små skridt i den rigtige retning, fordi der ikke er et andet flertal.

Jeg vil gerne afslutningsvis sige, at det selvfølgelig er enormt beklageligt, at vi har en